

La invasió d'Iran ja ha començat. Sense sang. Sense ocupació de tropes, però en la premsa i en la diplomàcia, ja ha començat. Iran, veí d'Iraq, protestà oficialment el cap de setmana passat contra les ingerències del govern dels Estats Units en els seus assumptes interns, govern assassí que mamprén de nou una creuada contra Orient amb tota mena de pressions per tal que s'inicien inspeccions sobre les instal·lacions nuclears d'Iran. Aquestes circumstàncies que auguren la repetició de la mateixa tàctica mediàtica que emprà el Pentagon en la recentíssima massacre d'Iraq (que encara dura), carrega de raó a tots aquells que encara no han despenjat dels seus balcons i finestres les pancartes del "No a la guerra". Perquè la guerra continua.

De fet, Europa s'apunta ja obertament a la possibilitat d'atacar qualsevol país amb armes de destrucció massiva..., i, a més, clar està, amb bons pous de petroli. Dilluns passat, amb el seu Primer Pla Conjunt, la UE no descartava l'ús de la força en la lluita contra aquestes armes que, ves per on, encara no han aparegut. O ens tornem bojós o es creuen que som imbècils: no han aparegut les armes a Iraq i ja volen preparar la invasió d'Iran, per a vore si les tenen els veïns. L'existència d'armes d'aquesta mena continua sent una hipòtesi servida mundialment pels Estats Units i companyia per a assassinar mil·lers de persones. La guerra continua. I la hipòtesi de les armes continua. De la mateixa manera, la ONU també és ja una hipòtesi. Europa és una hipòtesi. La democràcia és una hipòtesi. I a nosaltres també ens volen convertir en hipòtesis.